

og Grundlovsparagraffen om Religionsfrihed her i Landet, om man lod være at lægge Skat paa Gudshuse her i Landet. De fri Skoler ere jo i Forvejen fritagne. Ifølge den nævnte Lovs § 4 ere alle private Skoler fritagne for Skat nu, skønt ogsaa de i sin Tid have været beskattede — jeg har selv i sin Tid maattet svare Næringsstat af min Skole. De ere nu fri derfor og dert synes jeg ligger et godt Haab om ogsaa at kunne komme dertil, at de fri Kirker kunne blive fritagne for Næringsstat.

**Vohmann:** Saa vidt jeg kan skønne af den Forhandling, der i disse Dage har fundet Sted her i Tinget, synes jeg ikke, at der er noget Spørgsmaal, som er for ringe til at drages frem her. Jeg har faaet det Indtryk, at her er det Sted, hvor enhver Rigsdagsmand frit kan udtale sig om de Spørgsmaal, der ligge ham paa Sinde. Jeg vil tillade mig — ganske kort, da Tiden er saa langt fremrykket, og i al Bescheidenhed, da jeg er ganske ungt Medlem af Tinget — at udtale mig om et Par Spørgsmaal paa Finanslovsforslaget. Det første Spørgsmaal henhører under Kultusministeriet og findes altsaa opført paa § 21, under IV. H. d., og det angaar Spørgsmaalet om Bidrag til forfælgelse af Opdragelsesanstalter. Det er altsaa, som man vil se, det samme Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (H. Holm) fremdrog forleden Dag, og hvorom den ærede Kultusminister har udtalt sig ved Mødet i Dag. Som man vil erindre, har hver især af os, antager jeg, i Sommerens Løb modtaget en Henvendelse fra en Del af de Mænd og Kvinder, som arbejde paa disse Opdragelsesanstalter, og den ledsages af en skematisk Oversigt over de Børnehjem, som findes her i Landet, og denne Oversigt er udarbejdet af de Herrer Budde og Karl Christensen. Jeg tror, at naar vi have gennemgaaet dette Skema, have vi faaet det Indtryk, at det er en omfangsrig og betydningsfuld Virksomhed, der har arbejdet sig frem her i Landet, og at det er en Virksomhed, som — det antager jeg, at enhver, der har haft Lejlighed i det praktiske Liv til at se den, vil indrømme — er til Samsfundets Væge og Tarv og derfor ogsaa fortjener dets Støtte. Men nu mener jeg, at en Bevilling paa 8800 Kroner til et Formaal som dette

er meget for lille, og at det aldeles ikke anstaar sig for den Sparfommeligheids Aand, som et Par ældre Medlemmer have udtalt burde besjæle dette Ting. Thi naar man gennemgaaer Skemaet, vil man se, at i 1890 fandtes der 54 saadanne Opdragelsesanstalter, men af disse 54 Opdragelsesanstalter ere kun 12 opførte paa Finanslovsforslaget med en samlet Understøttelse paa 8,800 Kroner. Dette maa forekomme os ny og uindviiede særdeles underligt, ikke blot paa Grund af Understøttelsens Ringhed, men ogsaa paa Grund af den Ubillighed, som kommer frem fra Statens Side i Forhold til de øvrige 42 Børnehjem, som ingen Understøttelse faa. Jeg er nu fuldstændig enig i, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein), og som blev billigt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) om den Sparfommeligheds Aand, der bør besjæle Folketinget. Men jeg gentager, jeg tror ikke, det er stemmende med en sand Sparfommeligheids Aand at nægte en rimelig Understøttelse til de Mænd og Kvinder, som med saa megen Opofrelse og Selvfornægtelse tage sig af Samsfundets hjemløse og forsmættede Børn. Det er i Virkeligheden aldeles ikke nogen stor Sum, det her drejer sig om. Hvad om vi forøgede de 8,800 Kroner med en Snæs Tusinde Kroner, saa var dette dog paa Finanslovsforslaget, der drejer sig om over 54 Mill. Kroner, ingen Genstand. Der vilde det ikke sige meget, men derimod vilde det ganske vist sige meget, om det blev fordelt mellem disse 42 Børnehjem. Der tror jeg, det vilde give nyt Mod og Arbejdsiver og føre megen Betsignelse med sig — for saa vidt Penge overhovedet ere i Stand til at kunne gøre det. Jeg vilde meget nødig, at den offentlige Diskussion, der er bleven ført her i Landet og til Dels endnu føres om Plejehjem og Børnehjem, skulde blive Skyld i, at man skyder denne Sag fra sig, enten helt lader den ligge eller dog stiller den hen i en ubestemt Fremtid. Jeg tror, at i et Samsfund, der har naaet en Udvikling som det danske, vil der være Brug for begge Dele for stedse. Og skulde det virkelig ske, at en sand Menneftærligheds Aand skulde besjæle Befolkningen, og at de enkelte Hjem villig tage sig af de hjemløse smaa, vilde det kun være noget, som alle vilde hilse med